

га хващаше нѣкое малко, още незакрепнало птиче, подгонваше нѣкой заякъ.

Така, докато отиваше и се връщаше, то се изгуби единъ день и никой вече не го видѣ. Понѣкога чичо Митушъ се досѣщаше за него. Веднажъ той попита:

— Бе кжде се дѣна нашиятъ Пантелей Пжт-никъ? Кжде отиде Жълтурко? Не го ли е виждалъ нѣкой?

Маринъ слугата се обади:

— Азъ го видѣхъ. Онзи день, като си идѣхъ отъ воденица, видѣхъ го при Сърнено. Съ единъ овчаръ бѣше, подиръ овцетѣ му вървѣше.

— Че що не го взе?

— Не го дава овчарьтъ. Не го давамъ, кай, то ми пази овцетѣ.

Аго хлъзна, както му бѣше обичай, и се засмѣ дебело:

— Ха! Овчаръ станалъ! Ще яде сирене. Сирене му се яде...

Чичо Митушъ си имаше много работа и скоро забравяше за жълтото куче. Но понѣкога си спомняше за него и поглеждаше къмъ полето: нѣма ли да се зададе отъ нѣкжде, все по пжтя, ту на три, ту на четири крака — както си ходѣше. Но кучето го нѣмаше.

— Отрепаха го нашия Жълтурко, — казваше чичо Митушъ. — Кабилъ не е... мърсува... трѣбва да сж го убили. Изпълни той нѣкой трапъ.